

Valentijn en Valentina

zijn kant is nog koel
koudbloedig het laken
maar zij is een wal
van warmte, een nis
in een gure muur

zij ronkt al zoals vroeger
de hond in zijn mandje
een menselijk dier
en die geluiden zijn hem lief
als rimpelingen in water
waar een veerboot vaart

hij legt een hand op
de welving van een heup
zoals een vogel boven op
een haag zich wiegen laat

als twee letters vormen ze
een woord, een jee van zeker
het is waar, een a van ah,
de avond is zalig ondanks
de wind die zijn woede koelt
op de hoeken van het dak

inlapsen in haar warmte
is overvaren, een boeg
raakt een steiger, een rivier
draagt een boot – hij zal dromen
als een veerman, haar meenemen
naar een oever waar de waterlelie
bloeit, de iris en narcis, al het schone
en ze zullen elders wonen: daar
waar de vrede ruist in duizend
halmen, elders in tuinen van erbarmen
en nergens anders dan in dit huis

Staf De Wilde